

Какъ става това, че понѣкога човѣкъ се овѣлчва дотолкова?..

Нѣколко крачки вървѣхме мълчаливо. Полето вече бѣ притъмнѣло. Тукъ-тамъ се обаждаха щурци.

— Е, после?

— После, какво?.. На другия день, качихме се отново въ файтонитѣ и трѣгнахме обратно. Бѣше пакъ хубава сутринь, и всички бѣха добре разположени. Само мене нѣщо ми бѣше чоголно. Файтонитѣ, отрупани съ кошници грозде, пилета, делви мармеладъ, едва се мѣкнѣха. По едно време, една отъ делвитѣ се прекатури, цопна на срѣдъ пѣтя и се разпука. Веднага колоната спрѣ, всички наскочаха отъ колитѣ, извадиха лѣжици, намѣриха отъ нѣкжде праздна кутия, и съ ахкане и вайкане наклѣкаха да събиратъ, каквото можеше да се събере отъ мармелада. Около половинъ часъ загубихме съ тая злополука. Презъ това време, откъмъ селото се зададе и бавно мина край насъ групата осждени жени, обиколени съ стража, запжтени пѣшкомъ къмъ гарата... Сега, разбирате ли, защо не мога да понасямъ тоя нашенски